

Τὴν καρδιά μας μὴ χαλάς
 κι ἄστα τώρα τὰ γεινάνια,
 κάνε λίγο πῶς σφαλές
 καὶ ταῦτά σου καὶ τὰ μάτια.

Περασμένα ξεχασμένα,
 τὴν Ἀνόρθωσιν εὐφραίνει,
 ξέχαστα τὰ σιχαμένα,
 αἰωνία των ἡ μνημῆ.

Σ' ἄλους σήμερα συγγνώμη
 ἄς δοθῆ γιὰ μπουσμάς,
 αὐστηροὶ Δρακόντων νόμοι
 δὲν τακρίζουνε σ' ἐμάς.

Ἄφετε Δρακόντων νόμους νὰ τοὺς προσκυνῶν ἄλλου,
 πλὴν ποτέ σας μὴν ξεχνατε
 πῶς οἱ πρώτοι Σπαρτιάται
 ἔχουν λείψει πρὸ πολλοῦ.

Μεγάλην θλίψιν καὶ πολλὴν τὸ παρελθὸν μοῦ φέρει,
 ἔμωσ ἐλπίζων σ' ἐπὶ παρὶν
 βλέπω τὸν μέλλοντα καιρὸν
 μὲ τὰ κρυστάλλινα γυαλιὰ τοῦ καπετὰν Λευτέρη.

Ἄη Βασίλης ᾠφεινὸς σαλπίζει μέγα γεγονός.

Σκορπίζω τράπουλας χαρτιά
 μὲ χίλια δὴδ σπολλάττα...
 ξέρω πῶς ἔκαψε φωτιά
 καὶ τὸ τρανὸ Παλάτι,
 κι ἔφετος πάλι μπάλος
 δὲν θὰ γενῆ μεγάλος.

Βλέπω σπαθὰ τοῦ κρεδδατιοῦ
 καὶ χορευτὰς μεγάλους
 νὰ λαχταροῦν γιὰ Παλατιοῦ
 ἀλταμονήτου, μπάλου.

Πρωτοχρονιάτικη βραδειά,
 πλὴν σε χορὸν σελόνια
 δὲν βλέπω τῆς βροντῆς παιδιὰ,
 τῆς ἀστραπῆς ἐγγύσια.

Ἐφέτος πάει κι ὁ χορὸς,
 ἐφέτος πᾶν τάστεια,
 ἐφέτος χρόνος σοβαρὸς
 κι ἀπὸ χοροῦς νηστεία.

Πρωτοχρονιάτικη βραδειά,
 ποῦ θέλει γλέντι, μπάλου,
 πλὴν δὲν ἀκούω τοιμουδιά
 ἄτ' Ἀνάκτορα καὶ σάλου.

Ἐφέτος δια δίλημα,
 καὶ μῆτε χειροφίλημα,
 μῆτε χορὸ δὲν ἔχει.

Κι ἡ κοκκαλάρα κι ἡ δοντοῦ
 θὰ συζῆτη γιὰ τὸν Ἐντοῦ,
 καὶ γιὰ στρατόν στελέχη.

Κυττάζω καὶ τ' Ἀνάκτορα... θ' ἀνορθωθῶν καὶ τοῦτω...
 κι ἔφετος σκότος κι ἔρημιά,
 μῆτε χορευτρία καμμιὰ
 θὰ χάσῃ τὸ γοδάκι τῆς καθὼς ἡ Στραχοποῦτα.

Ἐφέτος πᾶν ἀρώματα χορευτριῶν εὐώδη,
 τόσα κανκάν καὶ ψι ψι ψι,
 καὶ κάμποσοι μὲς σ' ἐπὶ ταψί
 χορεύουν μ' ἓνα πόδι.

Ἐφέτος γιὰ τὴν Ἀνόρθωσιν κι κῦτός κι ἑκάινος ρέβει
 καὶ πόθον κρούει μύχιον,
 ἔφετος μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν ὁ Κρητικὸς χορεύει
 τῆς Κρήτης τὸν πυρρίχιον.

Μὲ τοῦτον κόσμος εὐδομεί,
 καὶ γίνετα περιτομῆ
 καθ' εὐγενοῦς κυρίου
 καὶ κάθε πρώτου λειτουργοῦ
 διὰ χειρὸς θαυματουργοῦ
 Κρητὸς Ἐλευθερίου.

Βλέπει καὶ μερικαίς εἰκόνας πλαστικαίς.

Μὲ τὸν καινούριον χρόνον τὸν σοβαρὸν, τὸν κρῦο,
 μόνον εἰκόνας εἶδα

καθώς 'σ'την έσπερίδα
γιά τὸ Φθισιατρετό.

Εἰκόνα πρώτην πλαστικὴν εἶδα τὸν Κερκυραῖον
ἐπαναστάτην φιλογερὸν τῶν Κρητικῶν ὄρεων.
'Αρίνη πιά τῆς Ἀψογίας, τῆς στρουγγίας, τὰ κοπάδια,
τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια,
καὶ 'στὰ βουνά της στέκει
μὲ βροντερό τουφέκι.

Εἰκὼν δευτέρα πλαστικὴ... 'στῆς κορυφῆς ἀπάνω
τοῦ γέρο-Ψηλορείτη
ὁ Θεοτόκης προσκαλεῖ καὶ τὸν περὶπλακῆνο
'ἀνάψουσε τὴν Κρήτη.

Θέαμα τρίτον... γίνεται κ' ὁ Μῆτσος Κρητικῶσι
μ' ἕνα παλῆρό Γκραδάτσι,
καὶ τρίζουσε τὰ δόντια των τὰ δύο τὰ παλληκάρια,
κ' ἄστράφτουσιν καὶ βροντοβολοῦσιν,
καὶ τοὺς προστάτας ἀπειλοῦσιν
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς τὸ βουνὸ κ' ἀπὸ τὰ Μπουτσουναρία.

Εἰκὼν τετάρτη πλαστικὴ...
στέκουσιν οἱ νέοι Κρητικῶι,
καὶ 'σ'την Εὐρώπῃ σκοῦζουσε μὲ κόκκινον ζωνάρι:
διᾶλε τὴν πεθαμμένον σου, διᾶλε τ' ἀπομεινάρο.

Καὶ πέμπτ' εἰκὼν... ὅπου σκιὰν πολεμικοῦ λαθάρου
κ' οἱ δύο τὸν Ἐρωτόκριτο διαβάλλοντο τοῦ Κορνάρου.
Τάμαχος, Ἀρετοῦσα μου, τὸ θλιθερὸ μαντάκι;
ὁ Κόντες σήμερα κ' ἐγὼ
περνοῦμε μόνο μ' ἐν' αὐγῇ
καὶ μὰ ζερὴ πατάτα.

'Εβγα-σασθὶ μου, μὲς ἀπὸ τὴ θήκη,
καὶ σὺ, λαμπρὸ τουφέκι, σκόρα φρίκη,
νὰ πέσουν κάτω τὰ σκυλιὰ
καὶ τοῦ Λευτέρῃ τὰ γυαλιὰ,
καὶ νὰ ἴθ' ἡ κάθε στάνη
'στῆς δόξιας της τῆς πρώτιας,
κ' ἡ Δύσιας νὰ τὰ χάσῃ
μὲ τῆς δικιάς μας νότιας.

Μηπονάμαδες μας κ' εὐχαίς, ὅπου πέφτουν σάν βροχαίς.

"Ολος ὁ ζένοσ ὁ ντουλας
πρὸς τοὺς Ρωμηλοὺς κυττάζει,
μὲ δένδρο τῆς Πρωτογονιάς
κ' ὁ Κρητικὸς γιορτάζει.

καὶ τοὺς παλῆροὺς τοὺς ἀρχηγοὺς τοὺς πολυδοῦσασμένους
τοὺς ἔχει 'στὰ κλωνάρια του γιὰ δῶρα κρεμασμένους.

Μὲς 'στ' ἄλλα δένδρα τὰ πολλὰ συντροσικὸ προβάλει
δένδρο πρωτογονιάτικο τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ραίλλη,
δένδρο μεγάλο τῆς ἐλῆας, δένδρο κορδοσφόρο,
καὶ 'στὰ κλωνάρια του κρεμοῖν τὸν Κρητικὸ γιὰ δῶρα.

Δένδρα πρωτογονιάτικα
ὡς εἶδος ἀνοιχτάτικα,
καὶ δένδρα πάλιν ἄλλα
μὲ μὰ παλῆρὰ κορυφά.

Δένδρο, ποῦ 'στὰ κλωνάρια του μαυρίζουν κλιμακοῦσαι
καὶ γύρω του χορεύουσε λογιὲς λογιὲς ἀρκουδαίς,

δένδρο ποῦ παραστάπισε, δένδρο ποῦ θέλει σκάψιμο,
κ' ἀπὸ τὴν ρίζα κόψιμο καὶ ρίζιμο καὶ κόψιμο.

Δένδρο καινούριο, πράσινο, γεμάτο μὲ χυμοὺς,
δένδρο, ποῦ γίνεσι βάλσαμο σὲ πόνους καὶ καιμοὺς,
δένδρο, ποῦ 'στὰ κλωνάρια του γλυκοκαλοῦσιν πουλιά,
δένδρο, ποῦ θέλει πότισμα Λαοῦ καὶ Βασιλῆα.

Δένδρον ἀρχαῖαι ἐποχῆς
μὲ φύλλα μαραμμένια
καὶ μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
διγχοσ καρπὸν κανένα.

Καὶ δένδρον ἀγλαοκάρπον, καὶ δένδρον περιούσιον
ζωῆς, ἀναζυμώσεως,
ποῦ θ' ἀποφέρει πλούσιον
καὶ τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως.

Εὐχαίς σήμερα καὶ δῶρα δίνο μ' ἕνα κ' ἄλλο χερί,
ἀρχαῖαι γιὰ τὸν Λευτέρῃ,
δίνο σ' εὐλοσ σιδασιμὸ γιὰ τεμένη τίμια,
δίνο 'στὸν Ἀλεξάνδρῃ δὸ Πανεπιστήμια,
νὰ μὴν ζερῇ σὲ ποῦ πρώτο νὰ κορινιάσῃ μὲ τὸ δέρο
τοῦ Διὸς ἡ θεὰ κόρη.

'Στὸν Κορομηλά νὰ πάρῃ
Προσβετοῦ καινούρια θεία,
καὶ 'στὸν Προσβετοῦ Γρηγόρῃ
τοῦ Ριφῆτ Πασσῶ τὸ φέσι.

Εἰς τὸν Ρέπουλη νὰ λύνῃ κάθε κάχο τραντακτό,
κ' ἴ' Γπουργετὸ 'στὸν Μπενάκη μ' αἰζὸντ ἀριθμὸν ὀκτώ,
Εὐχομαι διπλῇ τὴν γνώσι 'σ'την Διπλῇ Βουλή τὴν νέα,
κ' ἄλλο νέον ἴ' Γπουργετὸν μ' αἰζὸντ ἀριθμὸν ἑνέα.

'Στοὺς τσελιγκάδες τοὺς παλῆροὺς μὲ τῆς σπασμέναις γυλι-
τσιας

χαρίζε σαλιερτίσιας,
νὰ τῆς ὄρουσ' αἰ, βλέπουσε τὴν καπετὴν Λευτέρῃ
νὰ τρώῃ μὲ τὸν Βασιλῆα καὶ μ' ὄλο του τσάκερι.

'Στοὺς κολογέρους εὐχομαι λαγοὺς μὲ πετραγιλία
καὶ νὰ μὴν ἐλαττώνονται μοναστηριῶν κονδύλια,
ποῦ μόλις ἐκαστὸ δραγμαίς τοὺς φθάνουσε τὸ χρόνο
γιὰ κατὶ βδέλλαις μόνο.

Εὐχομαι κατανάσισιν τοῦ χαβριζοῦ τοῦ μαῦρου,
κ' ἄσπρη ζωὴ χωρὶς καίμο,
ποῦγει τοῦ κικουνο τὸν λαμό,
τὴν δύναμι τοῦ ταῦρου.

Εὐχομαι δένδρα 'σ' τοὺς Ρωμηλοὺς ἀνήθους ἀθάνου...
ἀρχιμνηκὰ κ' ἀρχιχροναῖα... σπολλάττι... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ κρημασίαι ποταμίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαίαις.

Τῶν Παιδῶν ἡ Διάπλασις σικιτῆ χρυσοδεμένη...
δαφνοστρωτος ὁ δρόμος της,
κ' ὁ νέος πάλιν τόμος της
καμηλίον καὶ μπουναίς πολύτιμος θὰ μὴν.

'Ερμηρις τῶν Κυριῶν... μετὰ σερῶν ἀγῶνων
τὸ σθένοσ συνεπλήρωσεν εἰκοσιέντες χρόνον,
'Ἐφ' ὃ συγχαίρει τὴν Παρρὸν θερμαίς κ' ἰ' Φασουλῆς,
καὶ τὴν φορτόνε μ' εὐστυχία κ' ἐπαιτίους δαφνίαις.